

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1725. usque ad annum 1728

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1784

VD18 13322648

§. 36. Pontificis sollicitudo in conciliando Angliæ Rege.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67667)

rum in Neapolitano Regno & Medio-
lanensi Ducatu tributum exigere lice-
ret. Huic petito obstitit Pontifex,
eo quod compertum haberet, quod Gal-
liarum Rex, & forte alii quoque Prin-
cipes eandem pariter gratiam postula-
turi essent: Hæc vero repulsa non pa-
rum offenderat Cæsarem, cuius indi-
gnatio augebatur, dum Pontifex ad
Siciliæ Præsules encyclicas daret lite-
ras, quibus eos hortabatur, ut Cle-
mentis XI. Constitutionem, qua Mo-
narchiæ Siculæ Tribunal abrogabatur,
fidelius, quam hætenus fecissent, exe-
querentur: Brevi tamen utraque hæc
controversia feliciter composita est.

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

§. XXXVI.

*Pontificis sollicitudo in reconciliando
Angliæ Rege.*

Postquam Jacobus III. Angliæ Rex,
quem *Prætententem* vocant, Romam
venerat, Benedictus XIII. illum sem-
per maxima benevolentia, & largitate
cumulavit, ejusque Filium die sexta
Martii recens natum, ipse Sacro fonte
asperfit, indito Benedicti nomine. Du-
dum inter regios hos Conjuges pax
summa, raraque animorum conjunctio
vigeat: Infernalis tamen omnium ma-
lorum machinator hoc anno dissensionis
Ziza-

Sæc. XVIII
A. C. 1725

Zizania superseminabat, ministerio quorundam usus, qui innocuum Regis affectum erga Comitis de Invernes uxorem ceu illicitum Reginæ animo imprimebant, nata exin Zelotypia, perniciosissima conjugiorum peste: Accessit insuper alia contentionis causa; Rex enim summo favore dignabatur quemdam Comitem Anglum secta Calvinianum, quem non modo a secretioribus consiliis, & epistolis esse voluit, sed hoc quoque anno Moderatorem primogenito suo Filio dedit, indignante vehementer Regina, quæ Filii sui informationem tali Viro commissam non minus periculosam, quam Domui suæ perniciosissimam fore censebat, eo quod præter perversionis periculum insuper timendum esset, ne Catholici in Anglia, alique Stuartæ familiæ fautores sinistram de eorum religione suspicionem conciperent: Petiit ergo Regina a Marito, ut hunc Filium adhuc dum sub cura nobilis & honestissimæ Virginis Scheldonæ relinqueret, cum ei hujus Moderatoris institutio eo magis suspecta esset, quo solertius hic præpediret, ne vel unquam Mater cum suo Filio, remotis arbitris conferre posset: His querelis, utut æquissimis, Rex minime movebatur, inde vero frequens altercatio usque adeo exarsit, ut

ut Regina palam minitaretur, se in Sæc. XVIII.
 Monasterium Virginum secessuram: Re A. C. 1725.
 comperta Pontifex pacis studiosissimus
 nullum non movit lapidem, ut sublatis
 simulatibus hosce Conjuges in pristi-
 num amorem & concordiam reduceret;
 ipse etiam Rex blandis verbis, creb-
 risque literis Reginam a concepto pro-
 posito dimovere nitebatur; cum autem
 Conjugis suæ petitis plene satisfacere
 nec posset, nec vellet, ac præsertim
 rei domesticæ curam cum ea partiri
 nollet, ipsa die decima quinta Novem-
 bris, quod animo conceperat, opere
 explere statuit. Accedit igitur proles
 suas, & Materno amplexu eas fovens
 illis valedixit, inquit: *relinquo vos*
charissimos Filios meos, haud ultra faciem
meam videbitis, quibus dictis ad Asce-
 terium S. Cæcilie Ord. S. Benedicti
 convolat; Hæc ubi intellexerat Ponti-
 fex, extremos adhibuit conatus, ut
 Regina ad suum reverteretur Maritum:
 Nec ulli etiam ad hoc labori pepercere
 Cardinales Imperialis & Alberonius,
 ac præcipue Plumbina Princeps Reginæ
 addictissima: Rex vero amore in iram
 converso ad uxoris suæ Parentem Po-
 loniæ Regem literas dedit, eidem si-
 gnificans, ut si vellet, Romam venire,
 suamque Filiam secum in Poloniam re-
 ducere posset: Conjugi vero suæ fecit
 optio-

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

optionem, ut vel in patriam remearet, vel in Monasterio ad dies vitæ remaneret. Hæc vero Regi nuntiari iussit, sibi, quæ acta fuissent, haud incognita esse, nec se invitam ad patrios lares reversuram. Tum vero Pontifex suam auctoritatem efficacius interponere, necessarium duxit, ac præprimis Regem serio admonuit, ut vel Filiis suis Moderatorem religione Catholicum ipsus daret, vel hujus selectum Sedi Apostolicæ relinqueret, secus se a Pontificis alloquio exclusum iri sciret; Regnam vero hortabatur, ut privatam indignationem, doloremque heroicæ virtutis studio superaret, & in gratiam sui Mariti generoso animo rediret. Paulopost Rex die prima Maij Urbevatum profectus, cum Cardinale Gualterio, qui Anglici Regni Protector erat, hac super re conferebat, mox tamen præter omnium expectationem inde Romam reversus, ad Monasterium S. Cæcilix se contulit, cum sua Coniuge collocutus: Tum vero inexpectata hæc salutatio in faustum proximæ reconciliationis omen accipiebatur; eam tamen plurimum adhuc remotam esse alii conjectabant exin, quod Rex decimo septimo Julij, quem diem Regina natalem agebat, eidem nequidem ullum gratulationis officium præstiterit,

minus

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

minus vero suas proles visendi copiam dederit, quamvis id ipsa non minus ardentem, quam iterato petiisset, cui tamen Rex responderi iussit, Palatium suum, in quo ejus Filii degerent, semper pervium esse: Eodem vero tempore Rex Bononiam proficisci statuit, prius tamen omnes vestes, gemmas, mundum muliebrem & pretiosa quæque unacum assignatione sex aureorum millium ad Conjugem suam transmisit, eique rescripsit, quod præteritas offensas ex animo condonaret, ac se absente ipsa vel ad Palatium reverti, vel ipsum Bononiam comitari posset: Ipsa vero transmissa acceptare renuit, ægerrime enim ferebat, illatæ offensionis causam in eam conjici: Mediatoris partes agere non destitit Pontifex, qui Regem valere iussum impense rogabat, ut filiis suis Matrem invisendi facultatem non denegaret: Id se facturum spondit Rex, qui die vigesima Septembris non modo Filios suos ad Reginam misit, sed ipse paulopost insperato advenit. Ad illius conspectum Regina primo pallefcere, postea ejus manum osculari, ac demum ipsius pedibus advolvi, & vix non culpam deprecari. Hac submissione, quam mascula virtus produxit, commotus Rex, Reginam allevabat, ac tenero amplexu fovens in-

Hist. Eccles. Tom. LXXII. N tegras

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

tegras quatuor horas cum illa versabatur. Nil propius videbatur, quam plena reconciliatio, quam tamen retardabat præsentia quorundam, quorum perversa consilia, & machinationes Regina, ne stabili concordie obstarent, haud abs re verebatur: Postera die Rex Bononiam profectus, Regia profus pompa ibidem excipiebatur, ubi tamen hostium suorum insidias ægre eluctatus erat; unde, ut ejus securitati magis consultum esset, Pontifex eidem auctor exstitit, ut Romam reverteretur. Interim vero Imperialis Cardinalis, jussu Pontificis de reconciliationis negotio cum Rege agebat; nec sine prospero conatus successu; quippe Jacobus Rex die decima quinta Aprilis Comitem de Invernes unacum sua uxore valere jussit. Sublato itaque offensionis lapide Cardinales Imperialis, Alberonius, Albanus, Spinula, Corradinus & Lercarius Reginam accessere, eam rogantes, ut abrupta omni mora, & seposita etiam minimæ aversionis nota e Monasterio ad Regium Maritum Bononiam contenderet. Accessit etiam ipsemet Pontifex, qui se effecturum spondit, ut ejus Filii non in alia, quam Religione Catholica sub cura Nobilis Matronæ Walpoliæ educarentur: Die igitur octava Julii Regina

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

gina comitantibus eam duobus Proce-
ribus, totidemque Matronis, quas Rex
obviam miserat die duodecima ejusdem
Mensis Bononiam ingressa est, dein-
ceps indissolubili conjugalis amoris nexu
Regio suo Marito arctissime conjuncta.

§. XXXVII.

*Controversia circa primas preces in
Diacesi Osnabrugensi
exorta.*

Jam anno Domini millesimo ducente-
simo quinquagesimo nono Baldui-
nus de Ruste, dictus de Hastorpe Epi-
scopus Osnabrugensis, Widenbrugi Diæ-
cesis ejusdem Oppido, Ecclesiam Col-
legiatam & octo Canonorum Capitu-
lum ea ratione fundaverat, ut horum
Canonicatum collatio unice Episcopo
propria esset, atque in ea, utpote in
Ecclesia mediata, nec Canonorum
nec Mensium Papalium *Turnus* unquam
observaretur: Hoc jure hæc Ecclesia
tam constanter atque illibate frueba-
tur, ut nequidem in anno normali,
aut postmodum exemplum occurreret,
quo notum fieret, quod Imperatores vi
primarum precum quosdam ad hanc
Ecclesiam nominassent; quinimo, quam-
vis Rudolphus II. Mindensi cuidam
Canonico harum precum gratiam

N 2

Anno